

บทที่ 7

วรรณคดีของชนเผ่าในทศวรรษที่ 1930 และ 1940 (The Thirties and Forties)

ตั้งแต่ ค.ศ. 1865 ที่ทาสเผ่าได้เป็นไท จนถึง ค.ศ. 1930 เมื่อสหรัฐอเมริกาตกอยู่ในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ (The Great Depression) นับเป็นเวลายาวนานกว่าครึ่งศตวรรษที่ชนเผ่าได้เป็นไทแต่เพียงนิตินัย ในทางพฤตินัยแล้วตั้งแต่ ค.ศ. 1865 จนถึง ค.ศ. 1930 ชนเผ่ายังคงเป็น "เหยื่อ" ของความอคติที่กัดกินสีผิวของชนผิวขาวอยู่ตลอดมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทศวรรษที่ 1930 เศรษฐกิจตกต่ำทำให้ชนเผ่ามีความเป็นอยู่อันขมขื่นและสิ้นหวังยิ่งขึ้น เพราะต้องประสบกับปัญหาไม่มีงานทำและปัญหาความยากจน ทั้งยังต้องเผชิญกับการกดขี่ การเลือกปฏิบัติและความเหลื่อมล้ำต่ำสูงที่เกิดขึ้นอย่างรุนแรง ทั้งในภาคเหนือและภาคใต้ นอกจากนั้นในทศวรรษที่ 1940 สหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้ชนเผ่าและชนผิวขาวหวาดกลัวความมืดมนอันเกิดจากสงคราม ความทุกข์ยากและความกดดันดังกล่าวล้วนทำให้ชนเผ่าต่อสู้เรียกร้องขอสิทธิของพลเมืองสีผิวต่อไปต่อมา การศึกษาวรรณคดีของชนเผ่าระหว่างทศวรรษที่ 1930 และ 1940 ต้องมีความรู้ความเข้าใจในสภาพของชนเผ่าในสมัยดังกล่าว

บทนี้จะบรรยายสภาพของชนเผ่าโดยทั่วไป ลักษณะของวรรณคดี ชีวิตประวัติของกวี และนักประพันธ์ที่สำคัญ ตลอดจนวรรณกรรมที่สะท้อนชีวิต ความรู้สึกนึกคิดของชนเผ่าและสภาพของสังคมในสมัยนั้น

1. สภาพของชนเผ่าในทศวรรษที่ 1930 และ 1940

ทศวรรษที่ 1920 (The Twenties) หรือสมัยอาร์เล็ม เรอเนสซองส์ซึ่งเป็นสมัยรุ่งเรืองของศิลปวิทยาการ มีระยะเวลาสั้นเพียงแค่ 10 ปีเท่านั้น หลังจากนั้นความลับสนและความทุกข์ยากก็ได้เกิดขึ้นใน ค.ศ. 1929 เมื่อเกิดเศรษฐกิจตกต่ำทั่วสหรัฐอเมริกา (The

Great Depression)¹ คนผิวดำได้รับความกระทบกระเทือนยิ่งกว่าชนผิวขาวเพราะไม่มีงานทำทั้ง ๆ ที่เดิมาก็ยากจนและชีวิตหาความมั่นคงได้ยากอยู่แล้ว ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทำให้ชนผิวดำที่เคยทำไร่นามีอาจจะเช่าที่ทำกินได้อีกต่อไป ทำให้เกิดกลุ่มชนผิวดำที่ไม่มีงานทำเป็นจำนวนมาก ประธานาธิบดีแฟรงกลิน ดี. โรสเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) ได้พยายามฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศและความเป็นอยู่ของประชาชน โดยเฉพาะชนผิวดำด้วยนโยบายนิวดีล (New Deal)^{*} แต่ค่อนข้างจะไร้ผลเพราะชนผิวดำในทศวรรษที่ 1930 และ 1940 เป็นชนผิวดำที่ยากจน ปราศจากโอกาสและถูกกดขี่จากชนผิวขาวอย่างยิ่ง ในยุคที่การทำงานมีความหมายยิ่งต่อการดำรงชีพ ชนผิวขาวมักว่าจ้างชนผิวดำเป็นลำดับสุดท้ายและขับไล่ชนผิวดำออกจากงานเป็นลำดับแรก (Last hired, first fired)² แสดงความไม่เป็นธรรมต่อชนผิวดำด้วยการเลือกปฏิบัติ ความกดดันเพราะว่างงาน ยากจน และถูกกดขี่ ทำให้ชนผิวดำได้ต่อต้านและประท้วงความอยุติธรรมใน ค.ศ. 1941 เอ. ฟิลิป แรนดอล์ฟ (A. Philip Randolph) เป็นผู้นำชนผิวดำในการเดินขบวน (March) เรียกร้องขอความเป็นธรรมในการทำงาน นอกจากการเดินขบวนแล้ว ชนผิวดำในทศวรรษที่ 1930 และ 1940 ยังต้องต่อสู้กับความไม่ถูกต้องของสังคมด้วยวิธีอื่น ๆ อีก อาทิ การตริ่งสถานที่ไว้มิให้ผู้ร่วมต่อต้านเลิกการประท้วงและมีให้ผู้ใดร่วมมือกับฝ่ายตรงข้าม (Picket) การประท้วงที่ชนผิวดำนิยมคือ การปฏิเสธการซื้อของในสถานที่ที่ไม่รับชนผิวดำเข้าทำงาน (Don't buy where you can't work.)³ และการคว่ำบาตรรถโดยสารประจำทางด้วยการนั่งในส่วนที่แบ่งไว้ให้ชนผิวขาวโดยเฉพาะหรือการไม่ใช้บริการของรถโดยสารโดยสิ้นเชิง (Bus boycott) นอกจากนั้นก็ยังมีการนั่งประท้วงอย่างเงียบ ๆ และปฏิเสธที่จะลุกออกจากสถานที่นั้น (Sit-in) ดังนั้นในทศวรรษที่ 1930 และ 1940 จึงมีความขัดแย้งระหว่างชนผิวดำกับชนผิวขาวเกิดขึ้นในลักษณะต่าง ๆ

---

^{*}นิวดีล (New Deal) เป็นหลักการและนโยบายฟื้นฟูเศรษฐกิจและสวัสดิการของประธานาธิบดีแฟรงกลิน ดี. โรสเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) ประธานาธิบดีคนที่ 32 ของสหรัฐอเมริกา ในสมัยที่เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วประเทศเป็นต้น

ดังกล่าว อยู่ในแง่ ๆ ทั้งในภาคเหนือและภาคใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมืองใหญ่ความขัดแย้งได้ดำเนินไปด้วยความตึงเครียดและทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นตลอดมา จนถึงขั้นวิกฤตเกิดการจลาจล (Riot) ขึ้น เช่น การจลาจลนองเลือดที่ฮาร์เล็ม (Harlem riot) ใน ค.ศ. 1935 นอกจากนั้นชนผิวดำถูกกดขี่มีเฉพาะในชีวิตประจำวันเท่านั้น หากนับแต่ในกองทัพทั้งสามเหล่าของสหรัฐอเมริกาในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ทหารผิวดำก็ไม่ได้ได้รับความเสมอภาคเท่าทหารผิวขาว และมักถูกมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ที่ไม่มีความสำคัญใด ๆ ความกดดันและความเหลื่อมล้ำต่ำสูงที่ทหารผิวดำได้รับทำให้เกิดการจลาจลบ่อยครั้ง เช่น การจลาจลที่เมืองดีทรอยต์ (Detroit) นิวยอร์ก และลอสแอนเจลิส (Los Angeles) เป็นต้น

2. ลักษณะของวรรณคดีในทศวรรษที่ 1930 และ 1940

วรรณคดี คือลายลักษณ์อักษรที่สะท้อนสภาพของสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ วรรณคดีในทศวรรษที่ 1930 และ 1940 ได้สะท้อนสภาพต่าง ๆ ดังกล่าวที่รุนแรงและกระหน่ำชนผิวดำ เช่น ความน่ากลัวของสงครามโลกครั้งที่ 2 ปัญหาการว่างงาน ความยากจน และความทารุณโหดร้ายจากน้ำมือเพื่อนร่วมชาติผิวขาว ดังนั้นชนผิวดำจึงมีชีวิตอยู่ด้วยความหวาดผวาชมชื่น ท้อแท้ และสิ้นหวัง วรรณกรรมหลายเรื่องได้สะท้อนชีวิตด้านเลวร้ายของชนผิวดำในสมัยดังกล่าวไว้อย่างชัดเจนและละเอียดละออ นอกจากนั้นวรรณกรรมบางเรื่องมีเนื้อหาเกี่ยวกับการต่อต้านและประท้วงความอยุติธรรมและความโหดร้าย สภาพแวดล้อมที่เป็นปฏิปักษ์ต่อชนผิวดำส่งผลให้กวีและนักประพันธ์ท้อแท้ และหมดกำลังใจที่จะเสนอชีวิตของชนผิวดำให้ถึงจุดหมายปลายทางคือ ความเสมอภาคและความมีศักดิ์ศรีเยี่ยงมนุษย์ กวีและนักประพันธ์ที่เคยรุ่งโรจน์อยู่ในสมัยฮาร์เล็ม เรอเนสซองส์ต่างหาทางออกด้วยการนิยมนิคมลัทธิการเมืองที่ตรงกันข้ามกับลัทธิประชาธิปไตย เช่น ลัทธิคอมมิวนิสต์ (Communism) ลัทธิมาร์กซ์ (Marxism) ลัทธิเลนิน (Leninism) หรือที่เรียกรวม ๆ ว่า ลัทธิของ "ฝ่ายซ้าย" เพราะลัทธิต่าง ๆ เหล่านี้ มีความเชื่อและคตินิยมเพื่่อมวลชนทุกชั้นและเป็นปฏิปักษ์ต่อลัทธิทุนนิยม (Capitalism) ของชนผิวขาว

แลงส์ตัน ฮิวส์ (Langston Hughes) สเตอริง บราวน์ (Sterling Brown) ริชาร์ด ไรต์ (Richard Wright) และเคาน์ตี คัลเลน (Countee Cullen) ล้วนเป็นกวีและนักประพันธ์ที่มีความคิดและจิตวิญญาณรุนแรง (Militant spirit) และนิยมความเปลี่ยนแปลงโดยสิ้นเชิง (Radicalism)⁴ ดังนั้น จะเห็นว่า วรรณกรรมในทศวรรษที่ 1930 และ 1940 ส่วนหนึ่งสะท้อนชีวิตที่ยากจนข้นแค้นของชนผิวดำที่อาศัยอยู่ในชนบทภาคใต้และในเมืองใหญ่ภาคเหนือ วรรณกรรมบางเรื่องตอกย้ำให้เห็นความเหลื่อมล้ำต่ำสูงระหว่างชนผิวดำกับชนผิวขาว ความอยุติธรรม และการแบ่งแยกการใช้บริการสาธารณะ ตลอดจนการลงโทษชนผิวดำด้วยการทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรง (Physical violence) และการประหารชีวิตโดยการแขวนคอ (Lynching) นอกจากนี้ ยังมีวรรณกรรมที่สะท้อนการเรียกร้องขอความยุติธรรม และแสดงความปรารถนาของชนผิวดำที่จะได้อาศัยอยู่ในดินแดนที่มีเสรีภาพและความเสมอภาคอย่างแท้จริง ทั้งยังสะท้อนให้เห็นการต่อสู้ดิ้นรนของชนผิวดำเพื่อแสวงหาอัตลักษณ์ (Black identity) และความหวังในการที่จะมีชีวิตเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในกระแสหลักแห่งวัฒนธรรมของสหรัฐอเมริกา ตัวอย่างเช่น กวีนิพนธ์ของมาร์กาเรต วอล์กเกอร์ (Margaret Walker) และเมลวิน ทอลสัน (Melvin Tolson) เป็นต้น

3. ชีวิตประวัติดอกวีและนักประพันธ์ในทศวรรษที่ 1930 และ 1940

กวีและนักประพันธ์ที่เป็นตัวแทนแสดงความรู้สึกนึกคิดของชนผิวดำในทศวรรษที่ 1930 และ 1940 ที่สำคัญได้แก่ ริชาร์ด ไรต์ (Richard Wright) สเตอริง บราวน์ (Sterling Brown) มาร์กาเรต วอล์กเกอร์ (Margaret Walker) แฟรงค์ เยอร์บี (Frank Yerby) จอร์จ วิลลี (George Wylie) และโซรา นีล ฮุสตัน (Zora Neale Houston)

ก. ริชาร์ด ไรต์ (Richard Wright, 1908-1960) เป็นทั้งนักประพันธ์ นักเขียนอัตชีวประวัติ และนักวิจารณ์ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของแวดวงวรรณคดีชนผิวดำ เกิดที่เมืองแนทเชซ (Natchez) ในมลรัฐมิสซิสซิปปี (Mississippi) ซึ่งเป็นรัฐที่มีการเหยียดสีผิวรุนแรงที่สุดแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา ริชาร์ด ไรต์ ถึงแก่กรรมใน ค.ศ. 1960 ก่อนที่ชนผิวดำจะได้รับสิทธิของพลเมือง 4 ปี

ริชาร์ด ไรต์ มีชื่อเสียงเพราะเป็นนักประพันธ์ที่เขียนวรรณกรรมเพื่อชีวิตของชนผิวดำและได้ชื่อว่าเป็นนักประพันธ์ "ฝ่ายซ้าย" ผู้นิยมลัทธิมาร์กซ์ (Marxism) และนิยมกลุ่มประเทศในโลกที่สาม (Third Worldism) เนื่องจากเคยมีชีวิตที่ยากลำบาก และประสบกับการถูกเหยียดสีผิวอย่างรุนแรง จากชนผิวขาวในภาคใต้และภาคเหนือด้วยตนเองมาแล้วอย่างโชกโชน โดยเฉพาะประสบการณ์ที่เมืองชิคาโกนั้นได้ทำให้เขาแต่งวรรณกรรมหลายเรื่อง เช่น **Uncle Tom's Children** วรรณกรรมของริชาร์ด ไรต์ล้วนสะท้อนความขมขื่นของชนผิวดำที่เป็นเหยื่อความอยุติธรรมของชนผิวขาวในเมืองใหญ่ในครั้งแรกของศตวรรษที่ 20

ริชาร์ด ไรต์

The Afro-Americans 4 ed.

หน้า 1003

ดังได้กล่าวแล้วว่า นวนิยายของริชาร์ด ไรต์ สะท้อนความกดดันที่เขาได้รับครั้ง

เยาว์วัย อาจกล่าวได้อีกว่า ไม่มีกวีและนักประพันธ์ผิวดำคนใดที่เคยประสบความสำเร็จอย่างแสนสาหัสเท่าริชาร์ด ไรต์⁵ เช่น ความยากจน การขาดความอบอุ่น เพราะบิดามารดาแยกทางกัน การขาดการศึกษา และการถูกกระทำทารุณกรรมจากชนผิวขาว สาเหตุเหล่านี้ทำให้เขาหันไปนิยมความคิดของฝ่ายซ้ายและเข้าร่วมความเคลื่อนไหวของพวกคอมมิวนิสต์ ต่อมาริชาร์ด ไรต์เริ่มสนใจงานประพันธ์ และได้เขียนผลงานให้กับนิตยสารฝ่ายซ้าย เช่น **Left Front, New Masses** และ **The International Literature** ผลงานของเขาในระยะแรกยังไม่มีความประณีตนักและเนื้อหาเกี่ยวกับการเมืองดังกล่าว

นวนิยายที่ทำให้ริชาร์ด ไรต์มีชื่อเสียงคือเรื่อง **Uncle Tom's Children** (1938) เนื้อเรื่องเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชนบทภาคใต้ของสหรัฐอเมริกา และแบ่งออกเป็น

ตอน ๆ แต่ละตอนสะท้อนความขัดแย้งด้วยเรื่องสีผิวที่ลงเอยด้วยการที่ชนผิวขาวทำร้ายร่างกาย
ชนผิวดำอย่างรุนแรง (Racial conflict results in physical violence)⁶ และแต่
ละตอนเชื่อมโยงเข้าด้วยกันอย่างสืบเนื่องและมีเอกภาพ

นอกจากเรื่อง **Uncle Tom's Children** ริชาร์ด ไรต์ยังได้เขียนเรื่อง **Native Son** (1940) ซึ่งเป็นนวนิยายที่ประมวลความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ของเขาที่เกี่ยวกับชนบทในภาคใต้ เมืองใหญ่ในมลรัฐภาคเหนือ และความนิยมในลัทธิคอมมิวนิสต์ไว้ได้อย่างครบถ้วน นวนิยายเรื่องอื่น ๆ ของเขา ได้แก่ **The Outsider, Savage Holiday, The Long Dream, White Man, Listen!** และอัตชีวประวัติที่ดีที่สุดของเขาเรื่อง **Black Boy** ตลอดจนเรื่องสั้นแบบอัตชีวประวัติ (An autobiographical sketch) เรื่อง **The Ethics of Living Jim Crow** ซึ่งเป็นเรื่องสั้นที่สะท้อนชีวิตของชนผิวดำในมลรัฐภาคใต้ที่อยู่ภายใต้ความกดขี่ของกฎหมายจิม โคร (Jim Crow laws) เรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า ชนผิวดำที่อาศัยอยู่ในมลรัฐภาคใต้อ่อนแอต่อการได้รับสิทธิของพลเมืองต้องถูกชนผิวขาวกดขี่เหยียดหยามและทำร้ายร่างกายอย่างมิอาจปกป้องตนเองได้ ชนผิวดำจึงจำต้องอดทนและอดกลั้นต่อชนผิวขาว เพราะกฎหมายจิม โครบังคับให้ชนผิวดำต้องยอมรับสภาพของตน ผู้ใดฝ่าฝืนกฎหมายจิม โคร ผู้นั้นจะถูกลังคมชนผิวขาวตัดสินลงโทษด้วยการทำร้ายร่างกายจนถึงขั้นรุนแรง คือการแขวนคอ (Lynching) ดังนั้น ปัญหาเรื่องเผ่าพันธุ์และสีผิวระหว่างชนผิวดำกับชนผิวขาวจึงมักสิ้นสุดลงด้วยการที่ชนผิวดำเป็นฝ่ายเสียเปรียบอย่างยิ่ง

3. กวีประวัติของกวีและนักประพันธ์อื่น ๆ ในสมัยทศวรรษที่ 1930 และ 1940

ก. สเตอร์ลิง บราวน์ (Sterling Brown, 1901-) เป็นบรรณาธิการ กวี นักวิจารณ์ และครูสอนวิชาวรรณคดีแห่งทศวรรษที่ 1930 และ 1940 กวีนิพนธ์ของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาได้รับอิทธิพลอย่างสูงจากวรรณคดีพื้นบ้านของชนผิวดำ เช่น ลีลาการประพันธ์แก่นเรื่อง และเนื้อหา วรรณกรรมที่สำคัญของสเตอร์ลิง บราวน์ ได้แก่ ความเรียงเรื่อง **Negro Poetry and Drama** และ **The Negro in American Fiction**

ข. มาร์กาเรต วอล์กเกอร์ (Margaret Walker, 1915-) มาร์กาเรต วอล์กเกอร์มีบิดาเป็นพระของโบสถ์ Methodist Episcopal Church ในมลรัฐอลาบามา (Alabama) และหลุยเซียนา (Louisiana) ดังนั้น จึงได้รับอิทธิพลจากรูปแบบและเนื้อหาของคำสอน (Sermons) อย่างสูง ทำให้เธอเกิดความเชื่อว่าคำสอนอาจเป็นบทกวี และบทกวีอาจเป็นคำสอนได้ ดังตัวอย่างจากโคลงชื่อ "For My People" นอกจากมาร์กาเรต วอล์กเกอร์ จะแต่งกวีนิพนธ์แล้ว เธอยังเขียนนวนิยายเชิงประวัติศาสตร์เรื่อง Jubilee ซึ่งได้รับรางวัลใน ค.ศ. 1966 อีกด้วย⁷ มาร์กาเรต วอล์กเกอร์เป็นกวีหญิงที่มีชื่อเสียงยิ่งจากโคลงประพันธ์ชื่อ "For My People" ซึ่งได้รับการพิมพ์เผยแพร่โดยมหาวิทยาลัยเยล (Yale University) ใน ค.ศ. 1942 และเป็นที่วิจารณ์กันว่า โคลงนี้สะท้อนความยากไร้ของสหรัฐอเมริกาในยุคเศรษฐกิจตกต่ำได้อย่างดียิ่ง⁸ มาร์กาเรต วอล์กเกอร์เป็นกวีหญิงเพียงไม่กี่คนของทศวรรษแรก ๆ ของศตวรรษที่ 20

โคลง "For My People" เป็นโคลงที่จัดอยู่ในวรรณกรรมประเภทประท้วง (Literature of protest) ผู้แต่งใช้ภาษาขดงามและสะท้อนอารมณ์ยิ่ง วิธีการแต่งประกอบด้วยการใช้คำที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน (Alliteration) การเรียงลำดับความ (Order) และการเชื่อมโยงเหตุการณ์ต่าง ๆ เข้าด้วยกันอย่างติดต่อกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (Coherence) เนื้อหาของโคลงสะท้อนความรู้สึกประท้วงอย่างรุนแรง แม้ว่าโคลง "For My People" จะไม่มีคำสัมผัสระหว่างบรรทัด เพราะเป็น "กลอนเปล่า" (Free verse) แต่โคลงทุกบทก็ถูกร้อยเข้าด้วยกันด้วยภาษาที่ไพเราะ และให้ความสะท้อนอารมณ์ยิ่งด้วยการที่ผู้แต่งเลือกใช้คำที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน ประการสำคัญก็คือ โคลงนี้แสดงความรักของกวีที่มีต่อเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์และการเพียรหาความยุติธรรมตามอุดมการณ์ของผู้ต่อสู้ มีผู้กล่าวว่า โคลง "For My People" เป็นเสมือนคำสอน (Sermon) ของชนผิวดำที่เรียกร้องขอความยุติธรรมจากสังคมชนผิวขาวที่กดขี่ชนผิวดำ⁹

4. บทสรุป

ชนผิวดำในทศวรรษที่ 1930 และ 1940 มีชีวิตอยู่อย่างอดกลั้นต่อความทุกข์และความยากไร้ไม่แตกต่างไปจากบรรพชนผิวดำในสมัยทาสเท่าใดนัก ปัจจัยหลักที่ทำให้ชนผิวดำในทศวรรษดังกล่าวต้องเผชิญกับความทุกข์และความขมขื่นไม่มีที่สิ้นสุด ได้แก่ สงครามโลกครั้งที่ 2 ความยากจน การไม่มีงานทำ และการกดขี่คุกคามจากชนผิวขาว พรรคเดโมแครตทั้งร้อยกรองและร้อยแก้วล้วนสะท้อนสภาพของสังคมและฐานะของชนผิวดำที่เป็นเสมือน "มนุษย์ที่ถูกลืม" (The forgotten man) เสมอมา ชนผิวดำจึงได้เริ่มมีปฏิกริยาตอบโต้ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อเรียกร้องสิทธิของพลเมืองอเมริกัน เพราะนั่นเป็นหนทางเดียวที่จะทำให้ชนผิวดำเป็นไท มีเสรีภาพและความเสมอภาคทั้งทางนิติบัญญัติและพฤตินัย ตั้งแต่ ค.ศ. 1865 จนถึง ค.ศ. 1964 นับเป็นเวลายาวนานราวหนึ่งศตวรรษก่อนที่ชนผิวดำจะได้รับสิทธิของพลเมืองในที่สุด

เชิงอรุณ บทที่ 7 วรรณคดีของชนผิวดำในทศวรรษที่ 1930 และ 1940

¹Houston A. Baker, Jr., *Black Literature in America* (New York: McGraw-Hill, 1971), 204.

²Richard Barksdale and Keneth Kinnamon, *Black Writers of America* (New York: The Macmillan, 1972), 476.

³Ibid., 477.

⁴Ibid., 478.

⁵Ibid., 539.

⁶Ibid., 540.

⁷Ibid., 635.

⁸Ibid., 635.

⁹Ibid., 636.

วิชาวัด ไวด์. The Ethics of Living Jim Crow.

The Ethics of Living Jim Crow

An Autobiographical Sketch

I

My first lesson in how to live as a Negro came when I was quite small. We were living in Arkansas. Our house stood behind the railroad tracks. Its skimpy yard was paved with black cinders. Nothing green ever grew in that yard. The only touch of green we could see was far away, beyond the tracks, over where the white folks lived. But cinders were good enough for me and I never missed the green growing things. And anyhow cinders were fine weapons. You could always have a nice hot war with huge black cinders. All you had to do was crouch behind the brick pillars of a house with your hands full of gritty ammunition. And the first woolly black head you saw pop out from behind another row of pillars was your target. You tried your very best to knock it off. It was great fun.

I never fully realized the appalling disadvantages of a cinder environment till one day the gang to which I belonged found itself engaged in a war with the white boys who lived beyond the tracks. As usual we laid down our cinder barrage, thinking that this would wipe the white boys out. But they replied with a steady bombardment of broken bottles. We doubled our cinder barrage, but they hid behind trees, hedges, and the sloping embankments of their lawns. Having no such fortifications, we retreated to the brick pillars of our homes. During the retreat a broken milk bottle caught me behind the ear,

opening a deep gash which bled profusely. The sight of blood pouring over my face completely demoralized our ranks. My fellow-combatants left me standing paralyzed in the center of the yard, and scurried for their homes. A kind neighbor saw me and rushed me to a doctor, who took three stitches in my neck.

I sat brooding on my front steps, nursing my wound and waiting for my mother to come from work. I felt that a grave injustice had been done me. It was all right to throw cinders. The greatest harm a cinder could do was leave a bruise. But broken bottles were dangerous; they left you cut, bleeding, and helpless.

When night fell, my mother come from the white folks' kitchen. I raced down the street to meet her. I could just feel in my bones that she would understand. I knew she would tell me exactly what to do next time. I grabbed her hand and babbled out the whole story. She examined my wound, then slapped me.

"How come yuh didn't hi&?" she asked me. "How come yuh always fightin'?"

I was outraged, and bawled. Between sobs I told her that I didn't have any trees or hedges to hide behind. There wasn't a thing I could have used as a trench. And you couldn't throw very far when you were hiding behind the brick pillars of a house. She grabbed a barrel stave, dragged me home, stripped me naked, and beat me till I had a fever of one hundred and two. She would smack my rump with the stave, and, while the skin was still smarting, impart to me gems of Jim Crow wisdom. I was never to throw cinders any more. I was never

to fight any more wars. I was never, never, under any conditions fight white folks again. And they were absolutely right in cl ating me with the broken milk bottle. Didn't I know she was working hard everyday in the hot kitchens of the white folks to make money to take care of me? When was I ever going to learn to be a good boy? She couldn't be bothered with my fights. She finished by telling me that I ought to be thankful to God as long as I lived that they didn't kill me.

All that night I was delirious and could not sleep. Each time I closed my eyes I saw monstrous white faces suspended from the ceiling, leering at me.

From that time on, the charm of my cinder yard was gone. The green trees, the trimmed hedges, the cropped lawns grew very meaningful, became a symbol. Even today when I think of white folks, the hard, sharp outlines of white houses surrounded by trees, lawns, and hedges are present somewhere in the background of my mind. Through the years they grew into an overreaching symbol of fear.

It was a long time before I came in close contact with white folks again. We moved from Arkansas to Mississippi. Here we had the good fortune not to live behind the railroad tracks, or close to white neighborhoods. We lived in the very heart of the local Black Belt. There were black churches and black preachers; there were black schools and black teachers; black groceries and black clerks. In fact, everything was so solidly black that for a long time I did not even think of white folks, save in remote and vague terms. But

this could not last forever. As one grows older one eats more. One's clothing costs more. When I finished grammar school I had to go to work. My mother could no longer feed and clothe me on her cooling job.

There is but one place where a black boy who knows no trade can get a job, and that's where the houses and faces are white, where the trees, lawns, and hedges are green. My first job was with an optical company in Jackson, Mississippi. The morning I applied I stood straight and neat before the boss, answering all his questions with sharp **yessirs** and **nosirs**. I was very careful to pronounce my sirs & distinctly, in order that he might know that I was polite, that I knew where I was, and that I knew he was a white man. I wanted that job badly.

He looked me over as though he were examining a prize poodle. He questioned me closely about my schooling, being particularly insistent about how much mathematics I had had. He seemed very pleased when I told him I had had two years of algebra.

"Boy, how would you like to try to learn something around here?" he asked me.

"I'd like it fine, sir," I said, happy. I had visions of "working my way up." Even Negroes have those visions.

"Alright," he said, "Come on."

I followed him to the small factory.

"Pease," he said to a white man of about thirty-five, "this is Richard. **He's going to work for us.**"

Pease looked at me and nodded.

I was then taken to a white boy of about seventeen.

"Morrie, this is Richard, who's going to work for us."

"Whut yuh sayin'there, boy!" Morrie boomed at me.

"Fine!" I answered.

The boss instructed these two to help me, teach me, give me jobs to do, and let me learn what I could in my spare time.

My wages were five dollars a week.

I worked hard, trying to please. For the first month I got along O.K. Both Pease and Morrie seemed to like me. But one thing was missing. And I kept thinking about it. I was not learning anything and nobody was volunteering to help me. Thinking they had forgotten that I was to learn something about the mechanics of grinding lenses, I asked Morrie one day to tell me about the work. He grew red.

"Whut yuh tryin't' do, nigger, git smart?" he asked.

"Naw; I ain' tryin't' git smart," I said.

"well, don't, if yuh know whut's good for yuh!"

I was puzzled. Maybe he just doesn't want to help me, I thought. I went to Pease.

"Say, are yuh crazy, you black bastard?" Pease asked me, his gray eyes growing hard.

I spoke out, reminding him that the boss had said I was to be given a chance to learn something.

"Nigger, you tink you're white, don't you?"

"Naw, sir!"

"Well, you're acting mighty like it!"

"But, Mr. Pease, the boss said...."

Pease shook his fist in my face.

"This is a white man's work around here, and you better watch yourself!"

From then on they changed toward me. They said good-morning no more. When I was just a bit slow in performing some duty, I was called a lazy black son-of-a-bitch.

Once I thought of reporting all this to the boss. But the mere idea of what would happen to me if Pease and Morrie should learn that I had "snitched" stopped me. And after all, the boss was a white man too. What was the use?

The climax came at noon one summer day. Pease called me to his work-bench. To get to him I had to go between two narrow benches and stand with my back to a wall.

"yes, sir," I said.

"Richard, I want to ask you something," Pease began pleasantly, not looking up from his work.

"Yes, sir," I said again.

Morrie came over, blocking the narrow passage between the benches. He folded his arms, staring at me solemnly.

I looked from one to the other, sensing that something was coming.

"Yes, sir," I said for the third time.

Pease looked up and spoke very slowly.

"Richard, Mr. Morrie here tells me you call me Pease."

I stiffened. A void seemed to open up in me. I knew this was the show-down.

He meant that I had failed to call him Mr. Pease. I looked at Morrie. He was gripping a steel bar in his hands. I opened my mouth to speak, to protest, to assure Pease that I had never called him simply Pease, and that I had never had any intentions of doing so, when Morrie grabbed me by the collar, ramming my head against the wall.

"Now, be careful, nigger!" snarled Morrie, baring his teeth. "I heard yuh call 'im Pease!'N' if yuh say yuh didn't, yuh're callin' me a lie, see?" He waved the steel bar threateningly.

If I had said: No, sir, Mr. Pease, I never called you Pease, I would have been automatically calling Morrie a liar. And if I had said: Yes, sir Mr. Pease, I called you Pease, I would have been pleading guilty to having uttered the worst insult that a Negro can utter to a southern white man. I stood hesitating, trying to frame a neutral reply.

"Richard, I asked you a question!" said Pease, "I said cautiously. "And if I did, I sure didn't mean..."

"You black son-of-a-bitch! You called me Pease, then!" he spat, slapping me till I bent sideways over a bench. Morrie was on top of me, demanding:

"Didn't yuh call 'im Pease? If yuh say yuh didn't, I'll rip yo' gut string loose with this bar, yuh black granny dodger! Yuh can't

call a white man a lie'n'git erway with it, you black son-of-a-bitch! "

I wilted. I begged them not to bother me. I knew what they wanted. They wanted me to leave.

"I'll leave," I promised. "I'll leave right now."

They gave me a minute to get out of the factory. I was warned not to show up again, or tell the boss.

I went.

When I told the folks at home what had happened, they called me a fool. They told me that I must never again attempt to exceed my boundaries . When you are working for white folks, they said, you got to "stay in your place" if you want to keep working.

II

My Jim Crow education continued on my next job, which was portering in a clothing store. One morning, while polishing brass outfront, the boss and his twenty-year-old son got out of their car and half dragged and half kicked a Negro woman into the store. A policeman standing at the corner looked on, twirling his nightstick. I watched out of the corner of my eye, never slackening the strokes of my chamois upon the brass. After a few minutes, I heard shrill screams coming from the rear of the store. Later the woman stumbled out, bleeding, crying, and holding her stomach. When she reached the end of the block, the policeman grabbed her and

accused her of being drunk. Silently, I watched him throw her into a patrol wagon.

When I went to the rear of the store, the boss and his son were washing their hands at the sink. They were chuckling. The floor was bloody and strewn with wisps of hair and clothing. No doubt I must have appeared pretty shocked, for the boss slapped me reassuringly on the back.

"Boy, that's what we do to niggers when they don't want to pay their bills," he said, laughing.

His son looked at me and grinned.

"Here, hava cigareete," he said.

Not knowing what to do, I took it. He lit his and held the match for me. This was a gesture of kindness, indicating that even if they had beaten the poor old woman, they would not beat me if I knew enough to keep my mouth shut.

"Yes, sir," I said, and asked no questions.

After they had gone, I sat on the edge of a packing box and stared at the bloody floor till the cigarette went out.

That day at noon, while eating in a hamburger joint, I told my fellow Negro porters what had happened. No one seemed surprised. One fellow, after swallowing a huge bite, turned to me and asked:

"Huh! Is tha' all they did t' her?"

"yeah. Wasn't tha' enough?" I asked.

"Shucks! Man, she's a lucky bitch!" he said, burying his lips

deep into a juicy hamburger. "Hell, it's a wonder they didn't lay her when they got through."

III

I was learning fast, but not quite fast enough. One day, while I was delivering packages in the suburbs, my bicycle tire was punctured. I walked along the hot, dusty road, sweating and leading my bicycle by the handle-bars.

A car slowed at my side.

"What's the matter boy?" a white man called.

I told him my bicycle was broken and I was walking back to town.

"That's too bad," he said. "Hop on the running board."

He stopped the car. I clutched hard at my bicycle with one hand and clung to the side of the car with the other.

"All set?"

"yer, sir," I answered. The car started.

It was full of young white men. They were drinking. I watched the flask pass from mouth to mouth.

"Wanna drink, boy?" one asked.

I laughed as the wind whipped my face. Instinctively obeying the freshly planted precepts of my mother, I said:

"Oh, no!"

The words were hardly out of my mouth before I felt something hard and cold smash me between the eyes. It was an empty whisky bottle. I saw stars, and fell backwards from the speeding car into

the dust of the road, my feet becoming entangled in the steel spokes of my bicycle. The white men piled out and stood over me.

"Nigger, ain't yuh learned no better sense'n tha' yet? asked the man who hit me. "Ain' yuh learned t' say sir t'a white man yet?"

Dazed, I pulled to my feet. My elbows and legs were bleeding. Fists doubled, the white man advanced, kicking my bicycle out of the way.

"Aw, leave the bastard alone. He's got enough," said one.

They stood looking at me. I rubbed my shins, trying to stop the flow of blood. No doubt they felt a sort of contemptuous pity, for one asked:

"Yuh wanna ride t' town now, nigger? Yuh reckon yuh know enough t' ride now?"

"I eanna walk," I said, simply.

Maybe it sounded funny. They laughed.

"Well, walk, yuh black son-of-a-bitch!"

When they left they comforted me with:

"Nigger, yuh sho better be damn glad it euz us yuh talked t' the' way. Yuh're a lucky bastard, 'cause if yuh'd said tha' t' somebody else, yuh mihgt've been a dead nigger now."

IV

Negroes who have lived South know the dread of being cought alone upon the streets in white neighborhoods after the sun has set. In such a simple situation as this the plight of the Negro in

America is graphically symbolized. While white strangers may be in these neighborhoods trying to get home, they can pass unmolested. But the color of a Negro's skin-makes him easily recognizable, makes him suspect, converts him into a defenseless target.

Late one Saturday night I made some deliveries in a white neighborhood. I was pedaling my bicycle back to the store as fast **as** I could, when a police car, swerving toward me, jammed me into the curbing.

"Get down and put up your hands!" the policeman ordered.

I did. They climbed out of the car, guns drawn, faces set, and advanced slowly.

"Get down and put up ypur hands!" the policeman ordered.

I did. They climbed out of the car, guns drawn, faces set, and advanced slowly.

"Keep still!" they ordered.

I reached my hands higher. They searched my pockets and packages. They seemed dissatisfied when they could find nothing incriminating. Finally, one of them said:

"Boy, tell your boss not to send you out in white neighborhoods after sundown."

As usual, I said:

"Yes, sir."

My next job was as hall-boy in a hotel. Here my Jim Crow education broadened and deepened. When the bell-boys were busy, I was often called to assist them. As many of the rooms in the hotel were occupied by prostitutes, I was constantly called to carry them liquor and cigarettes. These women were none most of the time. They did not bother about clothing, even for bell-boys. When you went into their rooms, you were supposed to take this nakedness for granted, as though it startled you no more than a blue vase or a red rug. Your presence awoke in them no sense of shame, for you were not regarded as human. If they were alone, you could steal sidelong glimpses at them. But if they were receiving men, not a flicker of your eyelids could show. I remember one incident vividly. A new woman, a huge, snowy-skinned blonde, took a room on my floor. I was sent to wait upon her. She was in bed with a thick-set man; both were nude and uncovered. She said she wanted some liquor and slid out of bed and waddled across the floor to get her money from a dresser drawer. I watched her.

"Nigger, what in hell you looking at?" the white man asked me, raising himself upon his elbows.

"Nothing," I answered, looking miles deep into the blank wall of the room.

"Keep your eyes where they belong, If you want to be healthy!:" he said.

"Yes, sir."

VI

One of the bell-boys I knew in this hotel was keeping steady company with one of the Negro maids. Out of a clear sky the police descended upon his home and arrested him, accusing him of bastardy. The poor boy swore he had had no intimate relations with the girl. Nevertheless, they forced him to marry her. When the child arrived, it was found to be much lighter in complexion than either of the two supposedly legal parents. The white men around the hotel made a great joke of it. They spread the rumor that some white cow must have scared the poor girl while she was carrying the baby. If you were in their presence when this explanation was offered, you were supposed to laugh.

VII

One of the bell-boys was caught in bed with a white prostitute. He was castrated and run out of town. Immediately after this all the bell-boys and hall-boys were called together and warned. We were given to understand that the boy who had been castrated was a "mighty, mighty lucky bastard." We were impressed with the fact that next time the management of the hotel would not be responsible for the lives of "trouble-makin' niggers." We were silent.

VIII

One night, just as I was about to go home, I met one of the Negro maids. She lived in my direction, and we fell in to walk part

of the way home together. As we passed the white night-watchman, he slapped the maid on her buttock. I turned around, amazed. The watchman looked at me with a long, hard, fixed-under stare. Suddenly he pulled his gun and asked:

"Nigger, don't yuh like it?"

I hesitated.

"I asked yuh don't yuh like it?" he asked again, stepping forward.

"Yes, sir," I mumbled.

"Talk like it, then!"

"Oh, yes, sir!" I said with as much heartiness as I could muster.

Outside, I walked ahead of the girl, ashamed to face her. She caught up with me and said:

"Don't be a fool! yuh couldn't help it!"

This watchman boasted of having killed two Negroes in self-defense.

Yet, in spite of all this, the life of the hotel ran with an amazing smoothness. It would have been impossible for a stranger to detect anything. The maids, the hall-boys, and the bell-boys were all smiles. They had to be.

IX

I had learned my Jim Crow lessons so thoroughly that I kept the hotel job till I left Jackson for Memphis. It so happened that while in Memphis I applied for a job at a branch of the optical company. I

was hired. And for some reason, as long as I worked there, they neverbrought my past against me.

Here my Jim Crow education assumed quite a different form. It was no longer brutally cruel, but subtly cruel. Here I learned to lie, to steal, to dissemble. I learned to play that dual role which every Negro must play if he wants to eat and live.

For example, it was almost impossible to get a book to read. It was assumed that after a Negro had imbibed what scanty schooling the state furnished he had no further need for books. I was always borrowing books from men on the job. One day I mustered enough courage to ask one of the men to let me get books from the library in his name. Surprisingly, he consented. I cannot help but think that he consented because he was a **Roman** Catholic and felt a vague sympathy for Negroes, being himself an object of hatred. Armed with a library card, I obtained books in the following manner: I would write a note to the librarian, saying: "Please let this niger boy have the following **books.**" I would then sigh it with the white man's name.

When I went to the library, I would stand at the desk, hat in hand, looking as unbookish as possible. **When** I received the books desired I would take them home. If the books listed in the note happened to **be** out, I would sneak into the lobby and forge a new one. I never took any chances guessing with the white librarian about what the fictitious white man would want to read. No doubt if any of the white patrons had suspected that some of the volumes they enjoyed had

been in the home of a Negro, they would not have tolerated it for an instant.

The factory force of the optical company in Memphis was much larger than that in Jackson, and more urbanized. At least they liked to talk, and would engage the Negro help in conversation whenever possible. By this means I found that many subjects were taboo from the white man's point of view. Among the topics they did not like to discuss with Negroes were the following: American white womrn; the Ku Klux Klan; France, and how Negro soldiers fared while there; French women; Jack Johnson; the entire northern part of the United States; the Civil War; Abraham Lincoln; U.S. Grant; General Sherman; Catholics; the Pope; Jews; the Republican Party; slavery; social equality; Communism; Socialism; the 13th and 14th Amendments to the Constitution; or any topic calling for positive knowledge or manly self-assertion on the part of the Negro. The most accepted topics were sex and religion.

There were many times when I had to exercise a great deal of ingenuity to keep out of trouble. It is a southern custom that all men must take off their hats when they enter an elevator. And especially did this apply to us blacks with rigid force. One day I stepped into an elevator with my arms full of packages. I was forced to ride with my hat on. Two white men stared at me coldly. Then one of them very kindly lifted my hat and placed it upon my armful of packages. Now the most accepted response for a Negro to make under such circumstances is to look at the white man out of the corner of

his eyes and grin. To have said: "Thank you! " would have made the white man *think* that *you thought you were* receiving from him a personal service. For such an act I have seen Negroes take a blow in the mouth. Finding the first alternative distasteful, and the second dangerous, I hit upon an acceptable course of action which fell safely between these two poles. I immediately--no sooner than my hat was lifted--pretended that my packages were about to spill, and appeared deeply distressed with keeping them in my arms. In this fashion I evaded having to acknowledge his service, and, in spite of adverse circumstances, salvaged a slender shred of personal pride.

How do Negroes feel about the way they have to live? How do they discuss it when alone among themselves? I think this question can be answered in a single sentence. A friend of mine who ran an elevator once told me:

"Lawd, man! Ef it wuzn't fer them polices 'n' them ol'lynch-mobs, there wouldn't be nothin' hut uporar down here!"

⁴Richard Barksdale and Kenneth Kinnamon, *Black Writers of America* (New York: Macmillan, 1972), 542-8.

Questions

1. In what part of the U.S.A. does the story take place?
And what is practised in that place at that time?
2. Cite examples of segregation shown in the story.
3. Give the details of each incident in which the narrator confronts

with the white folks. How does he feel? How does he react to each incident?

4. What does the narrator want to tell his reader?
5. What is the meaning of "the Ethics of Living Jim Crow?"
6. Depict the life of Black people in the first half of the 20th century.
7. How does this story tell of the Black man's plight in that period?

มาร์กาเร็ต วอล์กเกอร์. For My People

For My People

For my people everywhere singing their slave songs repeatedly:
their dirges and their ditties and their blues and julibees, praying
their prayers nightly to an unknown god, bending their knees humbly
to an unseen power;

For my people lending their strength to the years: to the gone
years and the now years and the maybe years, washing ironing cooking
scrubbing sewing mending hoeing plowing digging planting pruning
patching dragging along never gaining never reaping never knowing
and never understanding;

For my people in the clay and dust and sand of Alabama
backyards playing baptizing and preaching, and doctor and jail and
soldier and school and mama and cooking and playhouse and concert and
store and Miss Choomby and hair and company;

For the cramped bewildered years we went to school to learn to
know the reasons why and the answers to and the people who and the
places where and the days when. In memory of the bitter hours when
we discovered we were black and poor and small and different and
nobody wondered and nobody understood;

For the boys and girls who grew in spite of these things to be
Man and Woman, to laugh and dance and sing and play and drink their
wine and religion and success, to marry their playmates and bear
children and then die of consumption and amenia and lynching;

For my people thronging 47th Street in Chicago and Lenox Avenue in New York and Rampart Street in New Orleans, lost disinherited dispossessed and HAPPY people filling thee cabarets and taverns and other people's pockets needing bread and shoes and milk and land and money and Something-Something all our own;

For my people walking blindly, spreading joy, losing time being lazy, sleeping when hungry, shouting when burdened, drinking when hopeless, tie and shackled and tangled among ourselves by the unseen creatures who tower over us omnisciently and laugh;

For my people blundering and groping and floundering in the dark of churches and schools and clubs and societies, associations and councils and committees and conventions, distressed and disturbed and deceived and devoured by money-hungry glory-craving leeches, preyed on by facile force of state and fad and novelty by false prophet and holy believer;

For my people standing staring trying to fashion a better way from confusion from hypocrisy and misunderstanding, trying to fashion a world that will hold all the people all the faced all the adams and eves and their countless generations;

Let a new earth rise. Let another world be bron. Let a bloody peace be written in the sky, let a second generation full of courage issue forth, let a people loving freedom come to growth, let a beauty full of healing and a strength of final clenching be the pulsing in our spirits and our blood. Let the martial songs be written, let the dirges disappear. Let a race of men new rise and take control!

4
Author: Richard Barksdale and Kenneth Kinnamon, *Black Writers of America*
(New York: Macmillan, 1972), 636-7.

Questions

1. For whom is the poem written?
2. Discuss the structure in each poetic line. In which way is it poetically rich?
3. Is the poem written and linked through order and coherence? How? Explain.
4. Why does the poet write this poem for her fellow people?
5. What does the last stanza mean? Does it show any contrast to the previous stanzas? Explain.
6. What is the tone of this poem? What does this poem reflect of the 1930s and 1940s?
7. Explain "the unseen creatures who tower over us omnisciently and laugh," and "distressed and disturbed and deceived and devoured by monkey-hungry glory-craving leeches."
8. Discuss the poetic techniques used in this poem.
9. In which ways is the Black man victimized?
10. Do you agree that this poem is like a Black sermon? If so, on what occasion is this sermon written? And what for?

"I have a dream that one day this nation will rise up and live out the true meaning of its creed: "We hold these truths to be self-evident; that all men are created equal.""

Martin Luther King Jr.:

"I Have a Dream"